Й до тебе, Бояне, времен Траяна
Віщуне, півче, творче, соловію,
Й до тебе клоню ніжну свою скраню!
До кого ж ї і склоню? Д кому смію?..

Душа, як море синє то, леліє.
По нему думи — як в неділю рано
Лебеді білі по тих фалях п'яних —
Порозсувались, а оно лиш мріє...

Як в срібній мглі запінено то море!
О Бояне, співацький наш ти княже, —
Десь Дажбога святі жемчужні двори

На тих шкляних леліють зорев горах?..
А хто ж же путь до них мені покаже?
Ти, Бояне, ти, вічна моя зоре!